

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **L.**, s miestom podnikania S., Vysoká nad Kysucou, IČO: X., zastúpený: J., advokátom, so sídlom P., Čadca, proti žalovanému: **T.**, so sídlom Š., Žilina, IČO: X., zastúpený: M., advokátom, so sídlom V., Žilina, o **zaplatenie 19 908,38 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 11Cb/340/2007, o mimoriadnom dovolaní Generálneho prokurátora Slovenskej republiky zo dňa 02. januára 2014 proti rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 16. novembra 2012 č. k. 11Cb/340/2007-271, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 12. júna 2013 č. k. 13Cob/30/2013-326, takto

r o z h o d o l:

- I.** Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky **o d m i e t a.**
- II.** Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 16. novembra 2012 č. k. 11Cb/340/2007-271 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 18 130,85 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 14 % ročne z tejto sumy od 16. marca 2007 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti súd žalobcu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu trovy

konania vo výške 1 958,47 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 3 574,63 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 14. apríla 2010 č. k. 13Cob/279/2009, ktorým bol zrušený predchádzajúci rozsudok súdu prvého stupňa vydaný v predmetnej veci. Krajský súd v Žiline v odôvodnení uvedeného rozhodnutia dospel k odlišnému záveru ako súd prvého stupňa a uviedol, že medzi účastníkmi bola uzavretá zmluva o dielo, predmetom ktorej bolo zhotovenie betónovej podlahy o výmere 1 800 m² a konštatoval dohodu, podľa ktorej základom ceny diela bola suma 255 Sk za m² bez DPH. Ďalej uviedol, že došlo k dispozícii s dielom žalovaným, bolo umožnené nakladať s predmetom diela, čo potvrdzuje správanie žalovaného, ktorý požadoval od investora zaplataenie ceny diela vykonaného žalobcom. Súd prvého stupňa tak v rámci nového konania bude vychádzať zo záveru, že dielo bolo dané do dispozície žalovanému, bolo žalovanému prostredníctvom investora umožnené s ním nakladať. Súd prvého stupňa opätovne vykonal dokazovanie za akceptovania záväzných záverov vyslovených Krajským súdom v Žiline a po aplikovaní ust. § 536 ods. 1, 3, § 548 ods. 1, § 554 ods. 1, § 555 ods. 1, 2, 3, 4, § 560 ods. 1, 2, § 562 ods. 1, 2, 3, § 564, v spojení s ust. § 428 ods. 2, 3, § 437 ods. 1 Obchodného zákonníka dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v časti o zaplataenie 18 130,85 eur spolu s príslušenstvom dôvodná. Ako prvou otázkou v konaní sa okresný súd zaoberal, či medzi účastníkmi bola uzatvorená zmluva o dielo podľa Obchodného zákonníka. Podstatnými časťami zmluvy o dielo bola dohoda zmluvných strán o predmete zmluvy a dohoda o cene diela. Z vykonaných dôkazov súd prvého stupňa zistil a medzi účastníkmi bolo nesporné, že predmetom záväzku žalobcu bolo zhotovenie betónovej podlahy o rozlohe 1 800 m² na stavbe haly v Poľskej republike. Predmet diela bol medzi účastníkmi dohodnutý. Čo sa týkalo otázky ceny diela, žalovaný aj po rozhodnutí krajského súdu naďalej namietal skutočnosť, že medzi účastníkmi nedošlo k dohode o cene diela, a teda medzi nimi nebola uzatvorená platná zmluva o dielo. K otázke ceny diela sa však záväzným spôsobom vyjadril krajský súd vo svojom rozhodnutí. V konaní, ktoré nasledovalo po rozhodnutí krajského súdu, neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by tento záver krajského súdu spochybňovali. Ohľadom dohody o cene diela preto už žiadne ďalšie dôkazy vykonávané neboli. Okresný súd bol teda viazaný názorom krajského súdu, v ktorom sa konštatovalo, že medzi účastníkmi došlo k dohode o cene diela v rozsahu 255 Sk za m² betónovej plochy bez DPH.

Ohľadom otázky, či žalobca splnil svoju povinnosť a dielo riadne ukončil a žalovanému odovzdal, súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalobca žalovanému dielo odovzdal tým, že mu umožnil s týmto dielom ako riadne vykonaným nakladať. Tieto okolnosti vyplývali jednak z výsluchu účastníkov, kde žalobca a jeho právny zástupca uviedli, že poľský investor vstúpil do úžitku diela. Skutočnosť, že poľský investor túto halu, a aj podlahovú plochu užíva, potvrdil aj samotný zástupca investora svedok P.. Tento svedok síce tvrdil, že hala ako taká prevzatá nebola a prevzatá nebola ani podlaha, zároveň však uviedol, že v hale vykonávajú práce. Poľský investor potvrdil, že halu užíva. Nevedel sa pritom vyjadriť k tomu, či vôbec prebehlo nejaké reklamačné konanie. Z jeho ďalších vyjadrení bolo zrejmé, že medzi ním a žalovaným neprebíha žiaden spor, a teda zrejme neprebíha ani žiaden spor, ktorý by sa týkal prípadných nárokov z väd podlahy. Skutočnosť, že žalovaný vstúpil do užívania predmetu diela, potvrdila aj ním predložená faktúra, ktorou poľskému investorovi fakturoval práce vykonané na stavbe haly.

Súd prvého stupňa sa ďalej zaoberal námietkou väd plnenia poskytnutého žalobcom. Skutočnosť, že podlaha mala určité vady v podobe nerovností, vyplynulo z viacerých vykonaných dôkazov, a to napr. z výpovedí svedkov K. a P.. Svedkovia potvrdili, že podlaha bola nerovná, že bola nekvalitne prevedená, čo sťažuje užívanie haly postavenej žalovaným, avšak v konaní nebolo preukázané, že za tieto vady by mal byť zodpovedný žalobca ako zhotoviteľ diela a nebolo tiež preukázané, že vady boli žalobcovi riadnym spôsobom notifikované, a že titulom väd žalovaný voči žalobcovi uplatnil akýkoľvek nárok. Jednotlivé vady, ktoré mala mať podlaha, ani neboli presne označené a jednoznačne špecifikované. Zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, aké presné vady mala mať podlaha. Nebolo možné špecifikovať a kvantifikovať ani rozsah týchto väd. Tvrdenia o vadách boli len všeobecného charakteru, že podlaha bola nerovná, prípadne, že sa odlupovala, alebo tam boli nerovnosti až do 4 cm. V súvislosti s vadami okresný súd poukázal na vyjadrenie žalobcu, ktoré v konaní nebolo nijakým dôkazom vyvrátené, podľa ktorého žalobca nezabezpečoval ani dodávku betónu a nezabezpečoval ani hutnenie podkladu. Z vykonaných dôkazov nevyplývalo, že by žalobca porušil povinnosť zhotoviteľa podľa § 551 ods. 1 Obchodného zákonníka, teda povinnosť upozorniť objednávateľa na nevhodnú povahu veci, alebo pokynov daných na vykonanie diela. Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že vady týkajúce sa nerovností, pokiaľ malo ísť o odlupovanie podlahy, sú vady zjavné. Tieto mali byť objednávateľom zistené ešte v čase, kedy došlo k odovzdaniu predmetu diela. Objednávateľ je povinný podľa § 562 Obchodného zákonníka predmet diela prezrieť alebo zariadiť jeho prehliadku

a s vynaložením odbornej starostlivosti zistiť prípadné vady. Bez zbytočného odkladu po zistení týchto väd, pri odbornej starostlivosti, ktorú mal pri prehliadke žalovaný ako objednávateľ vynaložiť, bol povinný vady oznámiť žalobcovi ako zhotoviteľovi diela. Z vykonaných dôkazov súd prvého stupňa zistil, že žalovaný si túto svoju povinnosť nesplnil. Zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, že žalobca bol zo strany žalovaného informovaný o tom, že dielo má vady, akého charakteru sú tieto vady a aký je ich presný rozsah. Podľa názoru súdu prvého stupňa zo strany objednávateľa nepostačuje oznámenie väd v podobe neurčitého tvrdenia o tom, že podlaha je nerovná, prípadne, že sa odlupuje. Ani takáto notifikácia väd zo strany žalovaného v konaní nebola zistená. Žalovaný skutočnosť, že vady notifikoval, preukazoval výlučne s odkazom na list žalobcu zo dňa 07. marca 2007, v ktorom uvádza, že neverí, že dielo má vady v podobe 4 cm nerovností. Vady pritom žalobcovi mali byť notifikované zrejme telefonicky. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že takáto všeobecná, bližšie nešpecifikovaná notifikácia väd bola nepostačujúca. Súd prvého stupňa mal za to, že na notifikáciu väd bolo potrebné, aby každá vada bola presne opísaná a prípadne zdokumentovaná, a to nielen jej popisom, akým spôsobom sa vada prejavuje, ale tiež popisáním rozsahu tejto vady, napr. uvedením veľkosti plochy, na ktorej sa vyskytuje, príp. presným určením miesta, kde sa vyskytuje. Táto skutočnosť bola nevyhnutná vo vzťahu k zhotoviteľovi diela, aby tento mohol adekvátnym spôsobom na takúto notifikáciu reagovať a prípadne zabezpečiť plnenie uplatnených nárokov z takýchto väd diela. Bez presného popisu väd diela a ich presnej kvantifikácie vo vzťahu k celkovému rozsahu diela, zhotoviteľ potom nemá možnosť adekvátnym spôsobom na takúto notifikáciu zareagovať. Notifikácia telefonicky len so všeobecným, bližšie nevymedzeným popisom väd nepostačovala na splnenie povinnosti žalovaným ako objednávateľom notifikovať zistené vady diela žalobcovi ako zhotoviteľovi. Súd prvého stupňa preto uzavrel, že žalovaný ako objednávateľ nesplnil svoju povinnosť a neoznámil vady diela žalobcovi ako zhotoviteľovi bez zbytočného odkladu po tom, čo bol tieto vady povinný zistiť pri odbornej prehliadke po prevzatí diela vstupom do jeho úžitku.

Ohľadom námietky žalovaného, nedodržania povinnosti realizovať dohodnuté skúšky, súd prvého stupňa mal za to, že v zmysle vyjadrenia žalobcu bez súčinnosti žalovaného takéto skúšky žalobca sám realizovať nemohol. Podľa vyjadrení žalobcu, ktoré žalovaný nespochybnil, počas realizácie diela, a ani v čase jeho ukončenia, nebol na stavbe prítomný nikto zo spoločnosti žalovaného. Žalobca uvádzal, že rovinnosť bola meraná už počas nanášania betónu a počas jeho hladenia laserovým meračom, pri čom bol osobne prítomný.

Súd prvého stupňa sa stotožnil s vyjadrením žalobcu, že vzhľadom na jeho postavenie subdodávateľa, nebol oprávnený bez súčinnosti žalovaného ako zhotoviteľa celej haly vôbec vstupovať do tohto priestoru a samotný žalobca tak nemohol zhotovenú podlahu v predmetnej hale kontrolovať. Žalovaný teda namietal nesplnenie povinnosti zo strany žalobcu, ktorú žalobca sám bez súčinnosti žalovaného ani nemohol splniť. Súd prvého stupňa vyslovil, že žalovaný sa nemôže domáhať plnenia povinnosti žalobcom, resp. namietat' jej nesplnenie v prípade, ak sa jednalo o vzájomné povinnosti účastníkov a nevyhnutnú vzájomnú súčinnosť pri plnení tejto povinnosti vykonať skúšky. Žalovaný v konaní namietal nesplnenie povinnosti vykonať skúšky, a prípadne tiež nesplnenie povinnosti dielo riadne odovzdať, a to napriek tomu, že sám svoju povinnosť poskytnúť nevyhnutnú súčinnosť na vykonanie týchto skúšok a na prípadné odovzdanie diela na mieste samom nesplnil.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že nedošlo k zmene takých podstatných skutkových okolností, ktoré odôvodňovali iný záver, než ten, že zo strany žalobcu došlo k odovzdaniu diela žalovanému tým, že žalovanému žalobca umožnil užívanie tohto diela. Žalovaný poskytol rozpornosť tvrdení, keď na jednej strane uvádza, že mu dielo odovzdané nebolo a na druhej strane, že voči žalobcovi vady diela reklamoval a uplatnil nároky z týchto väd. Ak by nedošlo k odovzdaniu diela, nemohol by žalovaný relevantným spôsobom uplatňovať nároky z väd a tieto vady reklamovať, pretože v takom prípade by nebolo možné posúdiť zodpovednosť za prípadné vady v čase odovzdania diela.

Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že dospel k záveru, že žalobca splnil svoju povinnosť, dielo ukončil a odovzdal žalovanému. Tým žalobcovi vzniklo právo požadovať zaplatenie dohodnutej ceny diela. Žalovaný sa pritom v konaní bránil len tvrdením, že žalobcovi nevznikol nárok na zaplatenie ceny diela, keďže nebola uzatvorená zmluva o dielo, resp. nedošlo k splneniu povinnosti žalobcu z tejto zmluvy. Nebolo preukázané, že by na základe tvrdených väd žalovaný od žalobcu požadoval, či už ich odstránenie alebo prípadnú zľavu z ceny diela. Splnenie notifikačnej povinnosti a prípadné uplatnenie reklamačných nárokov nevyplývalo ani zo záznamu zo dňa 05. júna 2007. Notifikáciu väd neobsahuje ani list právneho zástupcu žalovaného zo dňa 15. júna 2007 adresovaný právnemu zástupcovi žalobcu. Podľa ust. § 428 Obchodného zákonníka by vzhľadom na nepreukázané oznámenie väd nebolo možné žalovanému v súdnom konaní priznať prípadné nároky z týchto väd, pretože žalobca túto skutočnosť v súdnom konaní opakovane namietol.

Súd prvého stupňa nárok žalobcu vyhodnotil ako čiastočne dôvodný. V konaní bolo preukázané, že medzi účastníkmi došlo k dohode, na základe ktorej žalobca pre žalovaného realizoval 1 800 m² betónovej plochy s cenou 255 Sk za m². Žalovaný v konaní nepreukázal svoje tvrdenia o vadách diela realizovaného žalobcom, nepreukázal, že tieto vady oznámil a nepreukázal ani, že by z titulu väd uplatnil voči žalobcovi akýkoľvek nárok. Z vykonaných dôkazov tiež vyplynulo, že žalobca splnil svoju povinnosť a dielo po jeho ukončení odovzdal žalovanému tým, že žalovaný vstúpil do jeho užívania. Pri cene 255 Sk za m² zodpovedá celková cena diela vrátane vtedy platnej DPH vo výške 19 % sume 546 210 Sk. Táto čiastka po prepočte konverzným kurzom zodpovedala sume 18 130,85 eur. Okresný súd potom priznal žalobcovi právo na zaplatenie sumy 18 130,85 eur a vo zvyšnej časti istiny bola žaloba zamietnutá. Súd prvého stupňa okrem istiny žalobcovi priznal aj úrok z omeškania, a to 14 % ročne v zmysle ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. V konaní nebol jednoznačne ustálený dátum, ku ktorému došlo k ukončeniu prác žalobcom na diele a k odovzdaniu tohto diela žalobcom žalovanému vstupom žalovaného do jeho úžitku. Z vykonaných dôkazov bolo však nepochybné, že žalobca práce ukončil ešte koncom leta 2006, pričom odvtedy na danej stavbe nebol prítomný. V tomto období muselo dôjsť aj k odovzdaniu predmetu diela žalovanému. Žalobca potom následne vystavil faktúru, kde za dátum dodania označil deň 28. november 2006. Okresný súd skonštatoval, že k odovzdaniu diela zrejme došlo najneskôr v tento deň, keďže práce boli ukončené niekoľko mesiacov predtým. Túto faktúru tak bolo možné považovať za výzvu žalobcu na zaplatenie, pričom žalobca určil dátum splatnosti na deň 05. december 2006. V súdnom konaní úrok z omeškania požadoval až od 16. marca 2007, kedy tak bol žalovaný nepochybne v omeškaní s plnením svojho peňažného záväzku voči žalobcovi. Došlo tak k priznaniu aj 14 % úroku z omeškania ročne zo sumy 18 130,85 eur od 16. marca 2007 do zaplatenia a vo zvyšnej časti úroku z omeškania, teda v tej časti, ktorá bola požadovaná z nepriznaného rozsahu istiny, bola žaloba rovnako čiastočne zamietnutá. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a z titulu len nepatrného neúspechu žalobcu bola mu priznaná plná náhrada trov súdneho konania pozostávajúca z trov konania 1 958,47 eur a z trov právneho zastúpenia 3 574,63 eur.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 12. júna 2013 č. k. 13Cob/30/2013-326 rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 16. novembra 2012 č. k. 11Cb/340/2007-271 v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 18 130,85 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 14 % ročne z tejto sumy

od 16. marca 2007 do zaplataenia a vo výroku o povinnosti žalovaného nahradiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu trovy konania vo výške 1 958,47 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 3 574,63 eur potvrdil a žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania, a to trovy právneho zastúpenia v sume 413,70 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. M..

V odôvodnení svojho rozhodnutia sa za aplikácie § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, a preto v podrobnostiach poukázal na jeho skutkové a právne závery. Na zvýraznenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvého stupňa a k odvolacím dôvodom žalovaného uviedol, že po doplnenom dokazovaní súdom prvého stupňa nenastala kvalitatívne taká zmena skutkového a právneho stavu, ktorá by nezakladala viazanosť už s vysloveným záväzným právnym názorom Krajského súdu v Žiline v zrušujúcom uznesení zo dňa 14. apríla 2010 č. k. 13Cob/279/2009-138. V predmetnom rozhodnutí Krajského súdu v Žiline, ktorým bol pôvodný rozsudok Okresného súdu v Žiline zo dňa 22. mája 2009 č. k. 11Cb/340/2007-99 zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie, bol prijatý záver, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá zmluva o dielo, predmetom ktorej bolo zhotovenie betónovej podlahy o výmere 1 800 m² za cenu 255 Sk/m² betónovej plochy bez DPH. Ďalej krajský súd vo svojom pôvodnom rozhodnutí uviedol, že z tohto záveru bude vychádzať okresný súd v rámci nového konania, pokiaľ nenastanú v predmetnom spore podstatné nové okolnosti, kvalitatívne odlišné, z ktorých by nebolo možné vychádzať práve z vysloveného záveru krajského súdu o uzavretí zmluvy o dielo za odvolacím súdom ustálenú dohodnutú cenu diela 255 Sk/m² betónovej plochy bez DPH. Krajský súd sa oboznámil s priebehom konania pred okresným súdom, zo zisteného skutkového stavu nevyplývala kvalitatívne odlišná podstatná zmena skutkových okolností, preto bolo potrebné vychádzať už z vysloveného právneho názoru Krajského súdu v Žiline v uznesení zo dňa 14. apríla 2010 sp. zn. 13Cob/279/2009. Pokiaľ takto konal aj súd prvého stupňa a vychádzal zo záväzného právneho názoru uzavretej zmluvy o dielo medzi žalobcom a žalovaným v zmysle § 536 a nasl. ustanovenia Obchodného zákonníka, predmetom ktorej bolo zhotovenie betónovej podlahy o výmere 1 800 m² za cenu 255 Sk/m² betónovej plochy bez DPH, tak bolo postupované z jeho strany vecne správne.

K úplnosti odvolací súd zvýraznil, že dohoda o cene diela 255 Sk/m² betónovej plochy bez DPH vyplývala z výsledkov vykonaného dokazovania, keď žalobca na pojednávaní konanom dňa 14. januára 2009 uviedol (č. 1. 75 súdneho spisu), že základom ceny bola suma

255 Sk/m² betónovej plochy bez DPH, ku ktorej cene, ak dodal, že malo dôjsť k navýšeniu, tak toto nepreukázal, a tým sa vychádzalo zo žalobcom tvrdenej ceny diela 255 Sk/m² betónovej plochy bez DPH, čo bolo v zhode aj s vyjadrením konateľa žalovaného p. M., ktorý s ohľadom na ďalšie zákazky, ktoré boli realizované za cenu 255 Sk/m² betónovej plochy bez DPH, mal za to, že aj v danom prípade zákazky bude cena rovnaká. Nemohol byť preto relevantný odvolací dôvod žalovaného, ktorý uviedol, že mu nie je zrejmé, kedy, kde a akým spôsobom bola medzi žalobcom a žalovaným dohodnutá cena 255 Sk/m² betónovej plochy bez DPH, keď z takejto ceny ako základnej vychádzal žalobca a s takouto cenou počítal aj žalovaný. K tvrdeniu navýšenia uvedenej ceny diela nebol označený žiaden dôkaz, ktorý by preukázal navýšenie ceny prác a predmetné dielo na 280 Sk/m² betónovej plochy bez DPH. Krajský súd dospel k záveru, že výsledky dokazovania potvrdili cenu diela 255 Sk/m² betónovej plochy bez DPH, z ktorej vychádzal žalovaný, obdobne ako v predchádzajúcich zákazkách, a z ktorej ceny vychádzal aj žalobca, ktorému, pokiaľ sa k tejto cene nepodarilo preukázať jej navýšenie, tak platila cena 255 Sk/m² betónovej plochy bez DPH. K uzavretiu zmluvy medzi žalobcom a žalovaným došlo, keďže sa dohodli jej podstatné náležitosti, a to predmet diela - zhotovenie betónovej podlahy o rozlohe 1 800 m² na stavbe haly v Poľskej republike za cenu 255 Sk/m² betónovej plochy bez DPH.

Krajský súd v Žiline vo svojom zrušujúcom uznesení vyslovil aj ďalší záväzný právny názor, keď za aplikácie § 555 ods. 1 Obchodného zákonníka a zisteného skutkového stavu uviedol, že žalobca dielo žalovanému odovzdal, umožnil žalovanému s dielom nakladať a do úžitku tohto diela vstúpil aj konečný objednávateľ - investor, ktorý bol v zmluvnom vzťahu so žalovaným, keďže žalobca vystupoval ako subdodávateľ. Investor vstúpil do užívania haly, kde bolo vykonávané dielo žalobcom v subdodávateľskom režime pre žalovaného a je nevyhnutné len logicky vyvodiť, že pokiaľ by žalovaný nemal odovzdané dielo žalobcom, tak následne by nemal možnosť s ním disponovať a toto dielo odovzdávať hlavnému investorovi, s ktorým bol žalovaný v zmluvnom vzťahu. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalovaného opätovne odvolací súd uviedol, že k ukončeniu a odovzdaniu diela žalovanému došlo a na tento záver nemá vplyv absencia protokolárneho odovzdania diela. Odvolací súd v súvislosti s odvolacím dôvodom žalovaného, že dielo nemohlo byť vykonané, keďže neboli zrealizované skúšky v zmysle § 555 ods. 2, 4 Obchodného zákonníka, uviedol, že sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. Nevykonanie, resp. vykonanie dohodnutých skúšok nemôže byť na ujmu konštatovania

odovzdania diela, pokiaľ túto obranu použil žalovaný, ktorý súčasne neposkytol súčinnosť k vykonaniu týchto skúšok žalobcom, pretože žalobca ako subdodávateľ žalovaného, ktorý bol vo vzťahu s hlavným investorom, nemal možnosť bez spolupráce so žalovaným vykonávať takéto úkony. Kontrolu vykonaných prác môže zrealizovať žalobca za účasti žalovaného, ktorú žalovaný neposkytol, pretože podľa zistení vykonaných pred súdom prvého stupňa rovinnosť betónovej podlahy bola žalobcom zabezpečovaná už počas nanášania betónu, pričom žalovaný nespochybnil, že počas realizácie diela, ani v čase jeho ukončenia, nebol na stavbe nikto prítomný za žalovaného. Neposkytnutie vzájomnej súčinnosti pri zrealizovaní skúšky diela, odvolací súd ako obranu žalovaného nepovažoval za relevantnú preto, že žalovaný nepreukázal, že v tomto smere poskytol súčinnosť žalobcovi. Pri požiadavke vykonávania skúšok by malo byť medzi stranami preukázané, ako boli upravené podmienky vykonávania skúšok, kto ich zabezpečí, na koho náklady sa uskutočnia, aké výsledky sa majú skúškami zistiť a overiť, aké dôsledky vyplynú z toho pre zhotoviteľa, ak sa predpokladané výsledky nedosiahnu, či a koľkokrát sa budú skúšky opakovať, či ich budú zmluvné strany robiť samé alebo za prítomnosti odbornej organizácie a podobne. Zmluvné strany by si mali dohodnúť aj časový harmonogram skúšok, zodpovedné osoby, ktoré sa majú na skúškach zúčastniť, ako aj otázky pozývania na skúšky. Už z uvedeného vyplýva, že povinnosť vykonania skúšok od žalobcu by mohla byť požadovaná len v prípade, ak by žalovaný preukázal, že bol pripravený splniť si svoju povinnosť, a to poskytnúť súčinnosť na vykonanie takýchto skúšok žalobcom, k čomu však zo strany žalovaného nedošlo, resp. takéto splnenie povinností z jeho strany nebolo preukázané. V tomto smere preto odvolací dôvod žalovaného nebol opodstatnený a nemal vplyv na záver vykonania diela žalobcom a jeho odovzdania žalovanému, poskytnutia do dispozície, v konečnom dôsledku hlavnému investorovi ako zmluvnému partnerovi žalovaného, ktorý dielo vykonané žalobcom užíva.

Ohľadom obrany žalovaného tvrdenej vadnosti diela odvolací súd poukázal na to, že ak sa žalovaný bránil tvrdenou vadnosťou diela, tak zákonite toto dielo ním muselo byť prevzaté, aby mohlo dôjsť k jeho posúdeniu, či dielo má alebo nemá vady. Na skutočnosť, či vady diela žalovaný notifikoval zákonným spôsobom, vykonal okresný súd v dostatočnom rozsahu dokazovanie, z ktorého vyvodil vecne správne nielen skutkové alebo aj právne závery. Z ust. § 564 Obchodného zákonníka vyplýva, že pri vadách diela platia primerane ust. § 436 až 441 Obchodného zákonníka. Práve z ust. § 436 a § 437 Obchodného zákonníka je zrejmé, že vytknutie väd, resp. splnenie notifikačnej povinnosti ohľadom väd je

jednostranný hmotno-právny úkon, ktorý pokiaľ má vyvolať účinky, tak musí spĺňať náležitosti určitosti tohto úkonu. Zákonná požiadavka určitosti jednostranného hmotno-právneho úkonu sa vyžaduje v identifikácii väd, ich popisu, vyjadrenia, akým spôsobom sa vady prejavujú, v akom rozsahu, ich konkretizácia musí byť vykonaná spôsobom, ktorým sa zabezpečí nezameniteľnosť väd s inými vadami, a v konečnom dôsledku aj voľba zodpovednostného nároku, t. j. akým spôsobom oprávnený subjekt žiada s týmito vadami naložiť, musí byť uskutočnená rovnako určitým, zreteľným a nepochybným spôsobom. Žalovanému sa nepodarilo preukázať, že takýto úkon uskutočnil, že ho zrealizoval včas, vzhľadom k obrane žalobcu v zmysle § 428 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, a preto súd prvého stupňa postupoval správne, pokiaľ k obrane žalovaného o vadnosti diela neprihliadol, resp. túto obranu vyhodnotil ako nepreukázanú, nedôvodnú. K úplnosti odvolací súd dodal, že žalovaný nepreukázal notifikáciu väd konkrétnym, jasným a určitým spôsobom, preto odvolací dôvod vadnosti diela nebol opodstatnený. Súd prvého stupňa správne skonštatoval, pokiaľ z vykonaných dôkazov uzavrel, že námietka vadnosti zo strany žalovaného bola len vo všeobecnej rovine bez špecifikácie a konkrétnosti popisu vady s následne uplatneným právom. Ďalej odvolací súd uviedol, že sa oboznámil s listinou zo dňa 07. marca 2007 (č. 1. 8 súdneho spisu), ktorá obsahovo nemohla byť vyhodnotená ako reklamácia - notifikovanie väd, resp. uplatnenie zodpovednostného nároku, keďže ani táto listina nespĺňala požiadavku konkrétnosti a určitosti popisu väd žalovaným. V súvislosti s nepreukázaním včasnej notifikácie väd žalovaným odvolací súd poukázal na samotnú výpoveď žalobcu pred súdom prvého stupňa na pojednávaní konanom dňa 24. novembra 2010, ktorý uviedol, že ohľadne námietok nerovnosti betónovej podlahy nebola zo strany žalovaného žiadna komunikácia a vedomosti o týchto námietkach mal žalobca len z nekonkrétnych oznámení, pretože žiadna konkrétna výzva na to, aby prišiel žalobca odstraňovať nejaké vady s určením termínu, nebola. Z výsledkov dokazovania nepochybne vyplynulo, že žalovaný nepreukázal, že by uplatnil právne relevantným spôsobom zodpovednostný nárok voči žalobcovi (§ 564, v spojení s § 436 a nasl. Obchodného zákonníka), čo bol základný predpoklad k tomu, aby sa mohlo viesť dokazovanie o tvrdenej vadnosti účtovaného plnenia. Ak takýto základný predpoklad tu absentoval, tak nebolo možné pristúpiť ani k dokazovaniu, ktoré navrhoval žalovaný. V súvislosti s odvolacím dôvodom žalovaného o nevykonaní znaleckého dokazovania odvolací súd uviedol, že znalecké dokazovanie má vstúpiť do súdneho konania až vtedy, keď sa zhromaždia potrebné skutkové okolnosti, sú zrejmé skutkové závery, a len pokiaľ nemožno odborne zodpovedať na všetky otázky, tak je namieste nariadiť znalecké dokazovanie. V tomto smere nebol relevantný

odvolací dôvod žalovaného, pretože najskôr museli byť v rámci dôkaznej povinnosti žalovaného preukázané základy obrany žalovaného, t. j. vyššie uvedený základný predpoklad, ktorým by bolo zodpovednostného nároku žalovaným, k čomu nedošlo, a preto ani nemohlo nastúpiť znalecké dokazovanie. Žalovaný nepreukázal, že bol uplatnený zodpovednostný nárok voči žalobcovi a zvolené právo žalovaného. Preto nebol priestor na znalecké dokazovanie. Ak teda súd prvého stupňa návrhu žalovaného na nariadenie znaleckého dokazovania nevyhovel, ako aj návrhu na vykonanie obhliadky na mieste samom, tak týmto postupom nedošlo k nedostatočne zistenému skutkovému stavu. Rozhodnutie súdu prvého stupňa netrpí žiadnou vadou, čo namietal žalovaný v odvolaní, nedošlo ani k nesprávnym skutkovým zisteniam, ani k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Dôkazný stav zistený súdom prvého stupňa dal spoľahlivý a nepochybný záver pre podstatné a rozhodné skutočnosti v danej sporovej právnej veci. Na úplne a správne zistený skutkový stav veci súd prvého stupňa aplikoval správnu právnu normu, a to hmotné právo - Obchodný zákonník.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p., v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p., § 151 ods. 1 O. s. p. a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania, spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia v sume 413,70 eur.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa vo výrokoch, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 18 130,85 eur s úrokmi a trovy konania, v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu na podnet žalovaného podal Generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie v zmysle § 243e ods. 1 O. s. p. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozsudky zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie. Zároveň navrhol v zmysle § 243ha ods. 1 O. s. p. odložiť vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí.

Dovolateľ zaujal názor, že k riadnemu odovzdaniu diela nikdy nedošlo, a preto nemohla byť ani naplnená podmienka vykonania diela tak, ako ju predpokladá ust. § 554 ods. 1 Obchodného zákonníka. Listom zo dňa 18. decembra 2006, ktorý je označený ako „vrátenie faktúry“ žalovaný oznámil žalobcovi, že ho ako zhotoviteľ diela nevyzval k odovzdaniu diela a jeho prevzatiu, pričom zároveň žiadal o spísanie odovzdávacieho protokolu, ktorý mal byť podkladom pre neskoršie vystavenie faktúry za vykonanie diela. Žalobca v odpovedi zo dňa 07. marca 2007 navrhol termín preberacieho konania na dni 14.-15. marca 2007, pričom nevyjadril námietku o spôsobe preberania, resp. nejakých iných skutočnostiach, podstatných pre určenie, že bolo preberanie diela medzi zmluvnými stranami

dohodnuté inak. V priebehu dokazovania na súde prvého stupňa nebolo preukázané, že došlo k odovzdaniu diela spísaním preberacieho protokolu, resp. iným spôsobom. Z uznesenia Krajského súdu v Žiline zo dňa 14. apríla 2010 sp. zn. 13Cob/279/2009 vyplýva záver, podľa ktorého bolo odovzdanie diela preukázané tým, že žalovaný vstúpil do užívania diela, resp. tým, že konečný objednávateľ dielo prevádzkuje. Keďže uvedeným právnym záverom, že k odovzdaniu diela došlo tým, že žalobca umožnil žalovanému nakladať s predmetom diela (pričom toto tvrdenie vyplýva výlučne z tvrdení žalobcu na pojednávaní konanom dňa 03. októbra 2008) bol súd prvého stupňa viazaný, argumentuje ním v napadnutom rozhodnutí. Zo znenia ust. § 554 Obchodného zákonníka jasne vyplýva, že ak si účastníci zmluvy o dielo dohodnú preberacie konanie, dôjde k odovzdaniu a prevzatiu diela len v prípade dodržania dohodnutého procesu odovzdania a prebratia. V prípade, že jedna zo zmluvných strán požiadala o zaznamenanie procesu preberania a odovzdania v písomnej forme, je práve protokol tým dokladom, ktorý následne môže objektívne preukázať, či k riadnemu odovzdaniu diela došlo alebo nie. Pokiaľ nedôjde k splneniu dohodnutých podmienok pri odovzdaní diela, nie je možné, aby došlo k faktickému odovzdaniu diela tým, že zmluvná strana, resp. konečný objednávateľ vstúpi do užívania diela. Ďalej uviedol, že žalovaný v podnete správne argumentuje judikatúrou Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorá vychádza ešte z identickej právnej úpravy zmluvy o dielo v Obchodnom zákonníku. Rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 22. septembra 2009 sp. zn. 32Cdo/2592/2008 a zo dňa 25. februára 2009 sp. zn. 32Cdo/5187/2007 sa zaoberali otázkou, či mohlo dôjsť k riadnemu vykonaniu diela v prípade, že nebolo dielo odovzdané dohodnutým spôsobom. Z uvedeného má dovolateľ za to, že nedošlo k riadnemu odovzdaniu predmetu diela v zmysle § 554 ods. 1 Obchodného zákonníka ako jednej z podmienok na riadne vykonanie diela, ktoré je s poukazom na § 548 ods. 1 Obchodného zákonníka jednou z podmienok na vznik nároku na zaplatenie ceny za dielo, pokiaľ sa zmluvné strany nedohodli inak.

Obchodný zákonník taktiež umožňuje v ust. § 555 ods. 2 Obchodného zákonníka zmluvným stranám dohodnúť si, za účelom preukázania vlastností diela, vykonanie skúšok, pričom v tomto prípade sa považuje vykonanie diela za dokončené až keď sa skúšky úspešne vykonali. Zhotoviteľ diela pritom môže skúšky uskutočniť aj bez účasti objednávateľa (§ 555 ods. 3 Obchodného zákonníka). V tomto prípade podpíše zápisnicu namiesto objednávateľa hodnoverná a nestranná osoba, ktorá sa na týchto skúškach zúčastnila (§ 555 ods. 4 Obchodného zákonníka). Z vykonaného dokazovania v predmetnej veci vyplynulo, že žalobca uzavrel so žalovaným ústnu zmluvu o dielo, ktorej predmetom bolo zhotovenie betónovej

podlahy o rozlohe 1 800 m² v Poľskej republike, za cenu 255 Sk/m² betónovej plochy bez DPH. Vykonaným dokazovaním nebolo zistené, že by si zmluvné strany dohodli osobitne vznik nároku zhotoviteľa a povinnosti objednávateľa na úhradu ceny diela, preto nárok na cenu diela vznikol zhotoviteľovi v zmysle § 548 ods. 1 Obchodného zákonníka vykonaním diela. Ďalej z vykonaného dokazovania, predovšetkým z výsluchu žalovaného, ako aj z listu žalovaného (vrátenie faktúry) zo dňa 18. decembra 2006, vyplynulo, že po realizácii diela sa mali vykonať skúšky vlastností diela spočívajúce v meraní rovinnosti betónu a kontroly hrúbky betónovej vrstvy, a zároveň sa mala kontrolovať aj dilatačná špára medzi dvomi celkami. Skutočnosť, že zmluvné strany si dohodli vykonanie skúšok, potvrdil aj svedok K.K.. Podľa vyjadrenia žalobcu je takáto dohoda medzi zhotoviteľom a objednávateľom pri podobných zákazkách úplne bežná, pričom vždy sa meria rovinnosť a prepojenie viacerých betónových častí. Listom zo dňa 07. marca 2007 žalobca navrhol termín ohliadky a prevzatia diela na deň 14.-15. marca 2007, na čo však žalovaný nereagoval. Žalobca následne k vykonaniu skúšok diela v neprítomnosti žalovaného nepristúpil, pričom v konaní poukazoval na to, že počas realizácie diela na stavbe zo strany žalovaného nebol nikto, preto ani nebolo s kým realizovať takéto meranie rovinnosti a sám z vlastnej iniciatívy nemohol po ukončení prác ísť kontrolovať zhotovenú podlahu do cudzej fabriky.

Rozhodnutia súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu tak v otázke vykonania diela a s tým súvisiacej otázke vzniku nároku na cenu diela podľa názoru dovolateľa spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Uviedol, že žalobcovi nič nebránilo, aby v prípade, že žalovaný sa neustanovil za účelom vykonania dohodnutých skúšok, hoci bol na ne pozvaný, pristúpiť k ich vykonaniu bez jeho prítomnosti. Neobstojí pritom tvrdenie žalobcu, že nemohol ísť kontrolovať zhotovenú podlahu do cudzej fabriky. Z vykonaného dokazovania žiadnym spôsobom nevyplýva, že by žalobca v tomto smere prejavil akúkoľvek iniciatívu a že by mu bolo zo strany konečného objednávateľa v Poľskej republike bránené skúšky vykonať. Naopak, z výpovede svedka K. vyplýva, že mal vedomosť o dohode (medzi p. P. a B.), že sa budú vykonávať skúšobné vrty, aby sa zistila skutočná hrúbka podlahy. Nie je preto pravdepodobné, že by konečný objednávateľ vykonaniu dohodnutých skúšok bránil a túto skutočnosť ani žalobca netvrdil. Z uvedeného dôvodu samotné neposkytnutie súčinnosti zo strany žalovaného nezbavovalo žalobcu jeho povinnosti vykonať dohodnuté skúšky diela za prítomnosti inej osoby, prípadne samotného investora. Na uvedenom závere pritom nič

nemení skutočnosť, že počas realizácie diela bola zo strany žalobcu priebežne kontrolovaná rovinnosť betónovej plochy. Vznik povinnosti objednávateľa zaplatiť cenu diela, resp. vznik nároku zhotoviteľa na jeho zaplataenie bolo podmienené riadnym vykonaním diela, čo sa malo preukázať vykonaním dohodnutých skúšok. Až úspešným vykonaním skúšok bolo možné považovať vykonanie diela za dokončené. Nakoľko v predmetnej veci k vykonaniu skúšok vlastností diela nedošlo, vychádzajúc z ust. § 555 ods. 2 Obchodného zákonníka vykonanie diela nie je možné považovať za dokončené. Z uvedeného dôvodu žalobcovi nikdy nevznikol nárok na dohodnutú cenu diela podľa § 548 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Žalovaný vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedol, že sa stotožňuje s názorom Generálneho prokurátora Slovenskej republiky, podľa ktorého medzi žalobcom a žalovaným nikdy nedošlo k riadnemu odovzdaniu diela, a preto nemohla byť naplnená podmienka vykonania diela tak, ako ju predpokladá ust. § 554 ods. 1 Obchodného zákonníka. Ak si účastníci zmluvy o dielo dohodnú preberacie konanie, dôjde k odovzdaniu a k prevzatiu diela len v prípade dodržania dohodnutého procesu odovzdania a prebratia. Pokiaľ nedôjde k splneniu dohodnutých podmienok pri odovzdaní diela, nie je možné aby došlo k faktickému odovzdaniu diela tým, že konečný objednávateľ vstúpi do užívania diela. Uviedol, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalovaný listom zo dňa 18. decembra 2006 (označeným ako „Vrátenie faktúry“) žalobcovi oznámil, že ho ako zhotoviteľ nevyzval k odovzdaniu a prevzatiu diela, pričom nedošlo k prevzatiu diela žalovaným, ktorý zároveň žiadal spísanie odovzdávacieho protokolu, ako podkladu pre vystavenie faktúry za vykonanie diela. Žalobca v reakcii listom zo dňa 07. marca 2007 nenamietal, že medzi účastníkmi bolo dohodnuté preberacie konanie a spísanie odovzdávacieho protokolu ako podkladu pre vystavenie faktúry. Krajský súd v Žiline (uznesenie zo dňa 14. apríla 2010 sp. zn. 13Cob/279/2009) dospel k záveru, podľa ktorého žalobca preukázal odovzdanie a prevzatie diela a to tak, že žalovaný vstúpil do užívania diela, resp. konečný objednávateľ diela s tým, že na diele prevádzkuje výrobné haly, resp. skladové priestory a k tomuto záveru dospel odvolací súd jedine na základe tvrdenia žalobcu na pojednávaní dňa 03. októbra 2008. Okresný súd Žilina v rámci nového konania a rozhodnutia musel len konštatovať, že je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, že žalobca žalovanému dielo odovzdal tým, že mu umožnil nakladať s predmetom diela. Žalovaný má za to, že odvolací súd a súd prvého stupňa dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým a právnym záverom, podľa ktorých žalobca splnil svoju povinnosť odovzdať dielo žalovanému tým, že žalovaný vstúpil do užívania diela, resp. hlavný poľský investor vstúpil do úžitku diela tým,

že na diele prevádzkuje výrobu, aj keď tento záver je v rozpore s tvrdeniami samotného žalobcu, žalovaného, v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania a v rozpore s právnou úpravou Obchodného zákonníka. Žalovaný sa tiež stotožnil s názorom Generálneho prokurátora Slovenskej republiky, že súdy dospeli k nesprávnemu záveru, podľa ktorého nevykonanie, resp. vykonanie dohodnutých skúšok nemôže byť v danom prípade na ujmu konštatovania odovzdania diela. Žalobcovi nič nebránilo, aby v prípade, že žalovaný sa neustanovil za účelom vykonania dohodnutých skúšok, hoci bol na ne pozvaný, pristúpiť k ich vykonaniu bez jeho prítomnosti. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by žalobca v tomto smere prejavil akúkoľvek iniciatívu a že by mu zo strany konečného objednávateľa v Poľskej republiky bolo bránené skúšky vykonať. Samotné neposkytnutie súčinnosti zo strany žalovaného nezbavovalo žalobcu jeho povinnosti vykonať dohodnuté skúšky diela za prítomnosti inej osoby, prípadne samotného investora. Až úspešným vykonaním dohodnutých skúšok bolo možné považovať vykonanie diela za dokončené. Nakoľko v predmetnej veci k vykonaniu skúšok vlastností diela nedošlo, v zmysle § 555 ods. 2 Obchodného zákonníka dielo nie je možné považovať za dokončené a z toho dôvodu žalobcovi nevznikol nárok na dohodnutú cenu. Žalovaný uviedol, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalovaný listom zo dňa 18. decembra 2006 žiadal žalobcu o vykonanie dohodnutých skúšok diela spočívajúcich v kontrole hrúbky betónovej vrstvy, rovinnosti, celistvosti, vzhľadu hladenej vrstvy, styku dilatačných celkov a iné. Žalobca v reakcii listom zo dňa 07. marca 2007 nenamietal, že medzi účastníkmi bolo dohodnuté vykonanie skúšok diela, dokonca na pojednávaní dňa 24. novembra 2010 potvrdil, že v rámci realizácie objednávok pre spoločnosť S. boli vždy realizované skúšky diela spočívajúce v meraní rovinnosti a prepojenia viacerých betónových častí a na stavbe v Poľsku tieto skúšky nerealizoval len z dôvodu neprítomnosti zástupcu žalovaného. Ďalej uviedol, že závery odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa sú v rozpore s vykonaným dokazovaním. Z ich odôvodnení vyplýva, že medzi žalobcom a žalovaným bolo dohodnuté vykonanie skúšok diela, avšak záver súdov o nemožnosti vykonania týchto skúšok z dôvodu neposkytnutia súčinnosti žalovaným je v rozpore s výsledkami dokazovania a v rozpore s právnou úpravou zakotvenou v Obchodnom zákonníku. Súdy sa priklonili k ničím nepreukázanému tvrdeniu žalobcu, že bez súčinnosti žalovaného nemal možnosť realizovať dohodnuté skúšky diela, aj keď celú betónovú podlahu realizoval žalobca v podstate bez prítomnosti zástupcu žalovaného na stavbe, pričom toto tvrdenie žalobcu bolo v rozpore s jeho predchádzajúcimi tvrdeniami. Záver súdu o nemožnosti vykonania skúšok je zároveň v rozpore s ust. § 555 ods. 2, 3 a 5 Obchodného zákonníka. Žalovaný má za to, že neúčast' zástupcu žalovaného

nebránila žalobcovi v realizácii dohodnutých skúšok, žalobca ani netvrdil, že by mu niekto (napr. poľský investor) bránil vo vykonaní skúšok a účasť žalovaného ani nevyžaduje právna úprava v Obchodnom zákonníku. Vykonať dohodnuté skúšky diela bolo možné aj bez prítomnosti objednávateľa. Dielo teda nebolo dokončené a žalovanému tak nevznikla povinnosť zaplatiť cenu za dielo, ktoré nebolo zhotovené.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok súdu prvého stupňa a rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvému stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedol, že žalovaný po celý čas konania tvrdil, že medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k uzavretiu zmluvy o dielo z dôvodu absencie dohody o cene diela, pričom tvrdil, že cena diela nebola medzi zmluvnými stranami určená, bol určený iba predmet diela, preto podľa jeho názoru nemohla byť platne uzavretá zmluva o dielo. Aj napriek uvedeným skutočnostiam, ktoré žalovaný tvrdil počas celého konania v mimoriadnom dovolaní sa uvádza, že medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k odovzdaniu a prevzatiu diela, pretože žalobca dielo neodovzdal tak, ako bolo dohodnuté v zmluve o dielo. Tieto skutočnosti si zásadne odporujú, preto nie je možné akceptovať tvrdenie, že žalovaný navrhol preberacie konanie v zmysle zmluvy o dielo, keď samotný žalobca počas celého súdneho konania a vo svojom odvolaní tvrdil, že nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy o dielo a medzi účastníkmi zmluva o dielo nebola nikdy uzavretá. V takom prípade neobstojí argumentácia, že súdom prvého stupňa nebolo dokázané, že došlo k odovzdaniu a prevzatiu diela a k spísaniu preberacieho protokolu. Podľa žalobcu neobstojí argumentácia, že ho žalovaný vyzýval na prevzatie diela. Žalovaný mal právo s predmetným dielom disponovať, toto dielo mu bolo dané do faktickej dispozície. Odvolávanie sa na judikáty Najvyššieho súdu Českej republiky neobstoja, pretože medzi účastníkmi nebola uzavretá písomná zmluva o dielo, ktorá by vyžadovala protokolárne odovzdanie diela. Žalobca nemal povinnosť dielo protokolárne odovzdať. Žalovaný sa na predmetnej stavbe nezúčastňoval, teda nebolo komu ani stavbu odovzdať. Práve naopak žalobca umožnil žalovanému so stavbou nakladať fakticky, predmetné dielo vstúpilo do užívania a slúžilo svojmu účelu, pričom sa v predmetnej stavbe riadne vyrábalo a fungovala prevádzka, na ktorú malo byť určené. Ďalej namietal, že v prípade, že by nedošlo k prevzatiu a odovzdaniu diela medzi žalovaným a žalobcom, nemohol by žalovaný toto dielo ani ďalej odovzdať poľskému investorovi, pričom je nesporné, že žalovaný toto dielo poľskému investorovi odovzdal a riadne vystavil faktúry na žalobcom vykonané dielo poľskému investorovi. Aj z toho je

nesporné, že predmetom diela žalovaný disponoval. Tiež je zásadnou skutočnosťou, že ako mohol žalovaný fakturovať zhotovenie haly faktúrou FN 06048, ktorá sa nachádza v súdnom spise na sumu 994 834 Sk, keď nemal prebratú betónovú plochu, ktorá je neodmysliteľnou súčasťou takejto haly. V mimoriadnom dovolaní sa uvádza len výpoveď svedka pána K., ktorý bol sprostredkovateľom prác pre žalovaného v Poľsku, pričom nevzal do úvahy výsluch pána J.P., spolumajiteľa P., z ktorého výpovede vyplýva, že predmetné dielo je v úžitku, pričom spoločnosť ho využíva na riadne fungovanie. Tiež je nesporné, že majiteľ spoločnosti prvýkrát počul o spoločnosti B., teda je nesporné, že žalobca nemohol ani sám ísť vykonávať nejaké skúšky do objektu poľského investora, keďže tento s ním nebol v žiadnom zmluvnom vzťahu a poľský investor výslovne uvádzal, že si objednal práce od žalovaného. Tiež je nesporné, že spoločnosť P. so žalovaným nie sú v žiadnom súdnom spore, čo je v rozpore s tvrdeniami žalovaného, ktorý nepreukázal existenciu takéhoto súdneho sporu. Tiež si odporujú tvrdenia žalovaného, keď na jednej strane tvrdí, že betónová podlaha bola predmetom samostatnej ústnej dohody medzi poľským investorom a žalovaným a na druhej strane žalovaný tvrdí, že k preberaniu a odovzdávaniu medzi poľským investorom a žalovaným nedošlo, pričom zástupca poľského investora tvrdí, že došlo k preberaciemu konaniu, pri ktorom vyjadrili svoje výhrady, pričom doteraz nemajú protokol o prevzatí predmetnej stavby a nemajú ani vyjadrenie žalovaného. Tvrdenia žalovaného sú rozporné, pretože žalovaný nemôže na jednej strane tvrdiť neexistenciu zmluvy o dielo a na druhej strane tvrdiť, že žiadal prevzatie a odovzdanie diela a ešte dokonca aj notifikoval vady a riadiť sa ustanoveniami zmluvy o dielo. Notifikácia väd počas konania nebola nijakým relevantným spôsobom preukázaná. Uviedol, že na základe uvedeného Generálny prokurátor Slovenskej republiky dospel k nesprávnemu záveru, že dielo nebolo odovzdané. V takom prípade by žalovaný ani nemohol vystaviť faktúru a požadovať plnenie, ktoré mu bolo uhradené. Žalobca umožnil žalovanému s predmetným dielom nakladať, ktorý na podlahe staval halu. Čiže je nesporné, že po prácach žalobcu s dielom nakladal žalovaný, ktorý ho ďalej využíval pre svoje stavebné potreby, a následne ako celok spoločne s výrobnou halou, ktorá bola postavená na tejto betónovej podlahe odovzdal poľskému investorovi. Tiež nebolo preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným malo dôjsť k vykonaniu akýchkoľvek skúšok. Takáto dohoda v danom prípade absentuje a tiež skúšky neboli potrebné, pretože s týmto dielom disponoval žalovaný, ktorý na tomto mieste staval výrobnú halu, čiže kvalita betónu musela byť zrejmá a musela byť zjavná a musel teda vedieť, že betón je urobený kvalitne. Tiež poukázal na výpoveď svedka pána P., ktorý tvrdil, že spoločnosť B. mu nič nehovorí a počuje o nej prvýkrát, preto žalobcovi nie je zrejmé, prečo by mal tento púšťať do svojich

výrobných priestorov, kde už dávno prebiehala výroba plastových okien spoločnosť žalobcu, na uskutočnenie skúšok kvality betónu. Je nesporné, že bola uzavretá zmluva o dielo medzi žalovaným a poľským investorom aj o betónovej podlahe. Nie je nikde preukázané, že poľský investor požadoval vykonanie skúšok kvality a tvrdosti betónu. Zo strany žalovaného nikdy nebola vykonávaná priebežná kontrola, vytýkanie vád, že by počas zhotovovania diela boli zistené nejaké vady. Ďalej poukázal na skutočnosť, že po zhotovení podlahy na tejto podlahe vykonávala práce spoločnosť žalovaného, ktorá montovala oblúkovú halu, teda zo strany žalobcu došlo k odovzdaniu diela tým, že žalovaný mohol na tejto podlahe vykonávať stavbu a práce. Samotný žalovaný má cenu diela uhradenú v plnej výške poľským investorom. V prípade, že by nedošlo k odovzdaniu diela, nemohol by predsa žalovaný fakturovať poľskému investorovi, pričom zo spisu je nesporné, že žalovaný poľskému investorovi fakturoval a tento faktúru aj uhradil. Preto došlo k dvojitému odovzdaniu diela, a to medzi žalobcom a žalovaným faktickým umožnením disponovaním s dielom a zo strany žalovaného poľskému investorovi odovzdaním a prevzatím diela a výrobnéj haly, ktorá slúži svojmu účelu a používa sa v Poľsku na výrobu plastových okien. V tomto smere poukázal aj na judikatúru Českej republiky (rozsudok Vrchného súdu v Prahe zo dňa 11. januára 2000 sp. zn. 2Cmo/242/99), z ktorého vyplýva, že v prípade ak si žalovaný uplatňoval zaplatenie sumy od poľského investora a toto dielo mu aj odovzdal a reálne dostal plnenie, nemôže voči žalobcovi namietat, že mu dielo neodovzdal. Žalobca považoval dovolanie generálneho prokurátora za nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 O. s. p.) prejednal mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky podané s poukazom na ust. § 243e ods. 1, v spojení s § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p. bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.). Po zistení, že tento opravný prostriedok podal v lehote jedného roka (§ 243g O. s. p.) najprv skúmal, či boli splnené podmienky konania o mimoriadnom dovolaní v zmysle § 243e ods. 1 až 4 O. s. p.

Mimoriadne dovolanie bolo generálnym prokurátorom podané podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p. z dôvodu, že rozhodnutia spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p. Podľa názoru generálneho prokurátora rozhodnutia prvostupňového aj odvolacieho súdu, tak v otázke vykonania diela a s tým súvisiacej otázke vzniku nároku na cenu diela, spočívajú v nesprávnom posúdení veci. Vznik povinnosti objednávateľa zaplatiť cenu diela, resp. vznik nároku zhotoviteľa na jeho zaplatenie, bolo

podmienené riadnym vykonaním diela, čo sa malo preukázať vykonaním dohodnutých skúšok. Až úspešným vykonaním skúšok bolo možné považovať vykonanie diela za dokončené. Nakoľko v predmetnej veci by ku konaniu skúšok vlastnosti diela nedošlo, vychádzajúc z ust. § 155 ods. 2 Obchodného zákonníka, vykonanie diela nie je podľa názoru generálneho prokurátora možné považovať za dokončené. Z uvedeného dôvodu žalobcovi nikdy nevznikol nárok na dohodnutú cenu diela podľa § 548 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Podľa článku 46 ods. 1 Ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanoveným zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch. Podstata základného práva na súdnu a inú ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola k právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok Ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (článok 46 ods. 4 Ústavy, v spojení s článkom 51 Ústavy).

Podľa článku 51 ods. 1 Ústavy domáhať sa práv uvedených v článku 35, 36, 37 ods. 4, článku 38 až 42 a článku 44 až 46 Ústavy možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. V danom prípade je týmto zákonom zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len O. s. p.).

Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (článok 46 ods. 1 Ústavy, článok 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť [(§ 132 a § 157 ods. 1 O. s. p.), m. m. I. ÚS 243/07)], pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej (m. m. III. ÚS 36/2010).

Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve tieto súdy majú poskytovať v Občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O. s. p., napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

Tieto zásady týkajúce sa ochrany ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry Ústavného i Najvyššieho súdu Slovenskej republiky boli relevantné aj v danej veci. Preto aj z týchto hľadísk posudzoval Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora a napádané rozsudky okresného i krajského súdu.

Ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie (§ 243e ods. 1 O. s. p.).

Citované ustanovenie vymedzuje tri podmienky konania, ktorých splnenie zákon vyžaduje práve v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky. Prvou z týchto podmienok je okolnosť porušenia zákona právoplatným rozhodnutím súdu, druhou je požiadavka na ochrane práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a treťou nemožnosť dosiahnutia ochrany inými právnymi prostriedkami. Všetky uvedené podmienky konania o mimoriadnom dovolaní musia byť splnené súčasne, nedostatok ktorejkoľvek z nich bráni vecnému prejednaniu mimoriadneho dovolania.

Podľa názoru dovolacieho súdu ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu zásadne vyžaduje intervenciu (mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora) vtedy, ak sám účastník využil všetky právom

predpokladané prostriedky na zvrátenie stavu založeného rozhodnutím porušujúcim zákon, napriek ich uplatneniu nebol úspešný.

Ochrana poskytovaná mimoriadnym dovolaním je prípustná len subsidiárne, t. j. len vtedy, ak sám podnecovateľ mimoriadneho dovolania využil všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov, najmä podaním niektorého z opravných prostriedkov vrátane mimoriadnych opravných prostriedkov. Splnenie uvedenej požiadavky ako jedného zo základných predpokladov prípustnosti mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora súvisí s princípom právneho štátu a to s princípom právnej istoty, ktorého zákonným naplnením v civilnom procese je inštitút právoplatnosti súdnych rozhodnutí, teda ich záväznosti a nezmeniteľnosti (vid' napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. septembra 1996 sp. zn. PL. ÚS 43/95 a zo dňa 19. júla 2000 sp. zn. PL. ÚS 57/99).

Z uznesenia sp. zn. III. ÚS 331/06 zo dňa 19. októbra 2006 vyplýva, že podľa názoru ústavného súdu ochrana poskytovaná mimoriadnym dovolaním je prípustná len subsidiárne, t. j. vtedy, ak osoba, ktorá sa domáha podania mimoriadneho dovolania, neúspešne využila všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov alebo takéto právne prostriedky nemala k dispozícii, prípadne boli tu objektívne prekážky, ktoré jej znemožnili ich využitie. Z tohto zákonného predpokladu vyplýva významné obmedzenie prípustnosti mimoriadneho dovolania.

Rešpektujúc princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, zohľadňujúc princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako i výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podávaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky je jeho prípustnosť v civilnom konaní akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mal účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov (vid' zjednocujúce stanovisko v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. marca 2015 č. k. PLz. ÚS 3/2015-22).

V danom prípade účastník konania – žalovaný nevyčerpal všetky zákonom dovolené opravné prostriedky, ktoré mal k dispozícii a ktoré sám mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov. Žalovaný dovolanie proti rozsudku krajského súdu nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že z početnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) je možno vyvodiť kritický postoj ESLP k mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré závisia od úvahy príslušného orgánu verejnej moci, či dôjde k podaniu takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku alebo nie a následne k vyneseniu rozhodnutia, ktorým sa zruší právoplatné konečné rozhodnutie. V zmysle judikatúry ESLP je však prípustné zasiahnuť do nastolenej právnej istoty právoplatným rozhodnutím vnútroštátneho súdu vtedy, ak v konaní došlo k zásadnej vade alebo závažnému excesu, ktorý je potrebné napraviť, ak sú tu mimoriadne okolnosti prípadu, pri čom však podľa judikatúry ESLP za takúto vadu exces však nemožno považovať skutočnosť, že na predmet konania existujú dva rozličné názory, pretože právna istota v sebe zahŕňa požiadavku rešpektovania princípu *res iudicata*, ktorej prejavom je nezmeniteľnosť rozhodnutia. Uplatňovanie tohto princípu je zdôraznený zásadou, že žiadna zo strán nie je oprávnená žiadať o preskúmanie konečného a záväzného rozhodnutia len z toho dôvodu, aby dosiahol znovuo tvorenie prípadu a jeho nové skúmanie, pretože takýto mimoriadny opravný prostriedok by de facto mal charakter odvolania (pozri *Ryabykh proti Rusku* zo dňa 03. decembra 2003, sťažnosť číslo 52854/99, § 52). V tejto súvislosti tiež ESLP už judikoval, že nesúhlas s právnym posúdením prípadu odvolacím súdom, nie je sám osebe mimoriadnou okolnosťou odôvodňujúcou zrušenie právoplatného rozhodnutia (pozri *Kot proti Rusku* zo dňa 18. januára 2007, sťažnosť číslo 20887/03, § 29).

Účel mimoriadneho dovolania spočíva v odstránení nezákonnosti, ktorej sa dopustil súd v konaní podľa občianskeho súdneho poriadku, pričom zároveň toto odstránenie nezákonnosti vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu. Tento účel mimoriadneho dovolania je v súlade s účelom Občianskeho súdneho konania vyjadrený v § 1 O. s. p. Súčasne tento účel sleduje ochranu účastníka pred dôsledkami nespravodlivého procesu (konania, ktoré trpí základnými procesnými pochybeniami a postupmi súdov, znamenajúcimi až porušenie práva na súdnu ochranu). Tento záver potvrdzujú dôvody mimoriadneho dovolania ustanovené § 243f O. s. p. (viď PL. ÚS 57/99, III. ÚS 357/2013, III. ÚS 35/2014, I. ÚS 590/2014).

Podľa § 243e ods. 1 O. s. p. ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f O. s. p.), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Podľa § 243f ods. 1 O. s. p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e ak:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237,
- b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

V danom prípade generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e ods. 1 O. s. p. výlučne z toho dôvodu, že rozhodnutia všeobecných súdov (t. j. rozsudky okresného súdu a krajského súdu) spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.), ktoré videl v tom, že vznik povinnosti objednávateľa zaplatiť cenu diela a vznik nároku zhotoviteľa na jeho zaplatenie bolo podmienené riadnym vykonaním diela, čo sa malo preukázať vykonaním dohodnutých skúšok. Nakoľko v predmetnej veci k vykonaniu skúšok vlastnosti diela nedošlo, vychádzajúc z ust. § 555 ods. 2 obchodného zákonníka, vykonanie diela nie je možné považovať za dokončené, preto žalobcovi nevznikol nárok na dohodnutú cenu diela podľa § 548 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Ústavný súd už v súvislosti s aplikáciou predmetných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a ich ústavne komfortným výkladom majú na pamäti judikatúru ESLP dospel vo svojom náleze zo dňa 02. júla 2014 č. III. ÚS 357/2013-33 k záveru, že pokiaľ zákonodarca odvádza prípustnosť mimoriadneho dovolania z porušenia zákona s odkazom na ust. § 243f O. s. p., kde bližšie konkretizuje možné dôvody, medzi ktoré zaradil aj nesprávne právne posúdenie veci, tak potom v prípade podania mimoriadneho dovolania práve z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia je potrebné pod porušením zákona rozumieť také porušenie procesného práva – zákona, ktoré v konečnom dôsledku znamená zároveň aj nesprávne právne posúdenie (či už hmotnoprávneho alebo prípadne procesného charakteru). K takémuto interpretačnému záveru dospel Ústavný súd v spojitosti s kumulatívnym

predpokladom prípustnosti mimoriadneho dovolania, ktorý stanovuje podmienku, ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu. V opačnom prípade, ak by nesprávne právne posúdenie bolo spájané výlučne s porušením hmotnoprávných ustanovení zákona (ktoréhokoľvek), tak by de facto, v takmer každom prípade bolo možné napadnúť právoplatne rozhodnutú vec týmto mimoriadnym opravným prostriedkom, čím by sa tento mimoriadny opravný prostriedok dostal na úroveň „ďalšieho“ odvolania a bolo by len na svojvôli generálneho prokurátora, do ktorej právoplatne skončenej veci zasiahne podaním mimoriadneho dovolania s odvolaním sa na nesprávne právne posúdenie veci. Takýto výklad dotknutých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku by vo svojich dôsledkoch znamenal porušenie minimálne základného práva na súdnu ochranu jedného z účastníkov konania, rovnosti účastníkov konania, zásady nezmeniteľnosti právoplatných súdnych rozhodnutí, a to tret'ou stranou, odlišnou od účastníkov konania, ktorá nepatrí do súdnej moci, čo opodstatnene vyvoláva otázku, či ide o prípustné legitímne zasahovanie do nezávislosti súdov a súdnej moci ako takej. Ústavný súd v tomto svojom rozhodnutí poukázal tiež na judikatúru EŠLP, z ktorej vyplýva, že samotná okolnosť (možnosť) existencie dvoch rôznych právnych názorov na vec nie je dostatočným dôvodom opätovného rozhodovania vo veci.

V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje tiež na Stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že „snaha presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť konečného meritórneho rozhodnutia vyneseneho v Občianskom súdnom konaní, bez ohľadu na nezmeniteľnosť a záväznosť súdneho rozhodnutia je legitímna v okamihu, keď sa v konaní alebo v rozhodnutí vyskytnú také pochybenia, ktoré sú v príkrom rozpore s ústavnými princípmi platiacimi v civilnom procese, pričom tieto pochybenia nie sú riešiteľné inak, než použitím mimoriadneho opravného prostriedku; majú charakter princípov narušenia spravodlivého procesu a v konečnom dôsledku by znamenali odopretie práva na súdnu ochranu v duchu v článku 46 ods. 1 Ústavy, v súvislosti aj s podstatným (závažným) porušením práv účastníkov konania, ktorých ťažisko je v článku 46 až 50 Ústavy Slovenskej republiky. Z toho vyplýva výnimočnosť použitia mimoriadneho opravného prostriedku a jeho aplikácia len vo veciach, v ktorých sa súdne rozhodnutie dostalo do rozporu s oprávnenými záujmami alebo právami účastníkov konania, ďalších osôb, ktoré sú priamo dotknuté obsahom výroku súdneho rozhodnutia, prípadne takými osobami, ktoré mali byť účastníkmi konania, ale z dôvodu pochybenia súdu sa nimi nestali („stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu číslo 36/2008“).

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že ust. § 243e O. s. p. je potrebné vykladať reštriktívne a pod porušením zákona, v prípade dôvodu vydaného v § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p. (nesprávne právne posúdenie) rešpektujúc judikatúru Ústavného súdu, je potrebné predovšetkým rozumieť závažné porušenie zákona procesného charakteru, pretože v opačnom prípade by nebola splnená ďalšia podmienka prípustnosti mimoriadneho dovolania, a to požiadavka ochrany práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu. Požiadavka presadenia vecnej správnosti a spravodlivosti meritórneho právoplatného rozhodnutia prostredníctvom mimoriadneho dovolania podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je legitímna v prípade ak generálny prokurátor, napriek záveru o rešpektovaní všetkých relevantných procesných pravidiel všeobecným súdom konajúcim o veci samej, presadzuje využitím mimoriadneho opravného prostriedku výlučne svoj odlišný právny názor na hmotnoprávne posúdenie právoplatne ukončenej kauzy. Totiž aj v prípade, ak by právny názor generálneho prokurátora rešpektoval kritérium vecnej správnosti pri rozhodovaní v merite veci, „porušenie“ zákona pričítateľné všeobecnému súdu, by nemalo charakter narušenia princípov spravodlivého procesu a v konečnom dôsledku by neznamenal odopretie práva na súdnu ochranu v duchu článku 46 ods. 1 Ústavy, pretože absentuje podstatné (závažné) porušenie práv účastníkov konania, ktorých ťažisko je v článku 46 až 50 Ústavy).

Snaha presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť konečného meritórneho rozhodnutia vyneseneho v občianskom súdnom konaní s ohľadom na nezmeniteľnosť a záväznosť súdneho rozhodnutia (pri zachovaní alebo prelomení princípu právnej istoty) je legitímna v okamihu, keď sa v konaní alebo rozhodnutí vyskytnú také pochybenia, ktoré sú v príkrom rozpore s ústavnými princípmi platiacimi v civilnom procese, pričom tieto pochybenia nie sú riešiteľné inak, než použitím mimoriadneho opravného prostriedku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že v posudzovanej veci absentovali akékoľvek mimoriadne okolnosti, závažné porušenie procesných pravidiel alebo závažný exces, ktorým by generálny prokurátor odôvodnil použitie tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v danom prípade neboli naplnené predpoklady prelomenia právoplatnosti napadnutého rozsudku krajského súdu týmto mimoriadnym opravným prostriedkom. Dovolací súd po preskúmaní, či v danom prípade došlo k závažnému porušeniu procesného postupu súdov, v dôsledku ktorého by súdy vyslovili prípadný nesprávny záver zistil, že k takým procesným vadám nedošlo. V danom

prípade absentovala závažná okolnosť odôvodňujúca podanie mimoriadneho dovolania. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nad rámec hore uvedených dôvodov považoval za podstatné uviesť, že dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p. smeruje k pochybeniu aplikácií práva na zistený skutkový stav a nie na pochybenia pri zisťovaní skutkového stavu veci. Z obsahu mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora v časti nároku žalobcu na zaplatenie ceny diela vyplýva, že dovolateľ pod nesprávnym právnym posúdením veci v skutočnosti namieta správnosť vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia súdmi. Za spôsobilý dovolací dôvod v zmysle ust. § 243f ods. 1 O. s. p. nemožno považovať nesúhlas mimoriadneho dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdmi (napríklad R 42/1993). Mimoriadnym dovolaním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi, tak ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkový záver je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať, len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O. s. p.). Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho, prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd podľa § 243e ods. 1 O. s. p., v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p., § 243b ods. 5 O. s. p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. mimoriadne dovolanie odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania a ktorý úspech nemal. (§ 148a ods. 2 O. s. p.) Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože si ich neuplatnil (§ 151 ods. 1 O. s. p., v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 30. apríla 2015

JUDr. Katarína Pramuková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: K.